

نقش سرمایه اجتماعی در روند نوسازی بافت فرسوده شهرها با بررسی نمونه موردی محله امامزاده عبدا... تهران

علیرضا کریمی رزکانی، امیررضا فرشچین*

کارشناس ارشد شهرسازی- برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه آزاد واحد علوم و تحقیقات

بروجرد، Karimi.alireza64@yahoo.com

کارشناس هیئت علمی جهاد دانشگاهی دانشگاه خوارزمی: کارشناسی ارشد برنامه‌ریزی

شهری و منطقه‌ای، دانشگاه تربیت مدرس تهران، Amir.farshchin@live.com

چکیده

بافتهای فرسوده شهری نه یادواره خاطرات شیرین گذشته بلکه تبدیل به بستری ناکارآمد و کم ارزش برای شهرنشینان معاصر گشته‌اند. عدم توجه به این بافتها چنان هزینه‌های اجتماعی، اقتصادی و حتی انسانی برای شهر در برخواهد داشت که هر نوع بی‌توجهی به چنین پدیده‌ای را غیر عقلانی جلوه می‌دهد. در این میان برنامه‌ریزی با رویکردی صرفاً کالبدی و اقتصادی و غافل از مسائل اجتماعی و فرهنگی، در حل معضلات و مشکلات شهری ناکام بوده است.

برهمن اساس بار دیگر توجه به محلات و جوامع خرد شهری در دستور کار شهرسازان قرار گرفته است. رویکرد برنامه‌ریزی محله محور، محله‌ها را واحد برنامه‌ریزی خود قرار داده و بر ابعاد مشارکتی، ظرفیتهای موجود در محله‌ها و سرمایه اجتماعی تاکید می‌نماید.

در این مقاله، با انجام مطالعات کتابخانه‌ای، میدانی و با استفاده از ابزار پرسشنامه متناسب با هدف تحقیق و یافته‌های مبحث نظری نسبت به جمع آوری اطلاعات در محله امامزاده عبدا... پرداخته شده است. سپس با تعیین شاخص‌هایی به سنجش سرمایه اجتماعی در محدوده مورد مطالعه پرداخته، که نتایج آن حاکی از پایین بودن میزان سرمایه اجتماعی در محله امامزاده عبدا... تهران است. بنابراین می‌توان یکی از عوامل موثر در عدم تمایل ساکنین به مشارکت در نوسازی محدوده را پایین بودن سرمایه اجتماعی موجود بین ساکنین دانست.

واژگان کلیدی: سرمایه اجتماعی، نوسازی بافت فرسوده، مشارکت.